

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **nezl. M. M.**, zast. zákonným zástupcem S. M., zast. Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Baranova 1026/33, Praha 3, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2018, č. j. MV-34887-6/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 3. 9. 2019, č. j. 59 A 118/2018 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 24. 1. 2018, č. j. OAM-21538-15/DP-2017, a toto rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), potvrdila.

[2] Krajský soud konstatoval, že nesplňuje-li cizinec podmínky, které § 46a odst. 6 (správně § 42a odst. 6, pozn. NSS) zákona o pobytu cizinců pro získání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny stanoví, nelze z žádné jiné právní normy dovodit, že takové povolení mohlo být cizinci uděleno na základě správního uvážení. Takový postup by byl v rozporu se zásadou legality a popíral by smysl uvedeného ustanovení.

[3] V projednávané věci nebylo povinností správních orgánů zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť toto posouzení není automaticky spojeno s každým rozhodnutím vydávaným podle tohoto zákona. Správní orgán je povinen se uvedenými kritérii zásahu do rodinného a soukromého života zabývat pouze v případech, kdy mu to zákon ukládá. V případě zamítavého rozhodnutí o žádosti podle § 42a zákona o pobytu cizinců mu tato povinnost uložena není. Tento závěr je, s ohledem na skutečnost, že v řízení jde o posouzení splnění či nesplnění daných podmínek, logický. Patrný je předpoklad zákonodárce, že při zamítavém rozhodnutí nelze předpokládat zásah do soukromého a rodinného života cizince.

[4] Na projednávanou věc nelze aplikovat čl. 17 Směrnice Rady 2003/86/ES, neboť ta se dle čl. 3 odst. 1 týká příslušníků třetích zemí, kteří jsou členy rodiny státních příslušníků třetích zemí s povoleným pobytem na území.

[5] Krajskému soudu je známa judikatura NSS, dle které je třeba zásah do rodinného a soukromého života posoudit přímo na základě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, a to i ve vztahu k rozhodování o žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Podle této judikatury je však povinností žadatele upozornit na okolnosti, které by mohly zásah do rodinného a soukromého života způsobit. Pokud zůstala vyjádření žadatele pouze v obecné rovině, nelze správním orgánům neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí z uvedených hledisek vytýkat. Stěžovatel v průběhu správního řízení žádné konkrétní okolnosti ve vztahu k možným negativním dopadům do jeho rodinného a soukromého života neuvedl. Nebyly tu tak žádné skutečnosti, které by bylo namísto z hlediska čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, resp. čl. 3 Úmluvy o právech dítěte ve správních rozhodnutích vypořádat. To ostatně odpovídá i skutečnosti, že v případě stěžovatele jde o nezletilého cizince, pobývajícího na území ČR na základě víza za účelem strpení, jehož rodiče neměli na území ČR povolen pobyt a svědčí jim toliko fikce pobytu.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Namítá, že v řízení nebyl řádně posouzen vztah a význam § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců a § 42a odst. 1 téhož zákona. Krajský soud se nevypořádal se stěžejní námitkou, že § 42a odst. 6 písm. a) uvedeného předpisu se vztahuje pouze na situace, ze kterých plyne na udělení dlouhodobého pobytu právní nárok. Kritéria daná tímto ustanovením však nejsou podmínkou *sine qua non* pro udělení pobytového

pokračování

oprávnění a to, že stěžovateli právní nárok podle uvedeného odstavce § 42a zákona o pobytu cizinců nevznikl, ještě neznámá, že mu pobytové oprávnění nemohlo být uděleno vůbec. K tomu se však krajský soud nevyjádřil.

[8] Podle stěžovatele upravuje odst. 1 uvedeného ustanovení okruh osob, které jsou oprávněny žádost podat, odst. 6 pak okruh osob, které mají na udělení pobytového oprávnění právní nárok. Množina žadatelů podle odst. 1 je tak nepochybně širší, tudíž absence právního nároku na udělení dlouhodobého pobytu ještě sama o sobě nemůže znamenat zamítnutí žádosti. Většina pobytových režimů v českém právním řádu je upravena jako nenárokových, a to i za splnění zákonem stanovených podmínek. Pouze v menšině případů právní nárok stanoven je. U všech oprávnění z první množiny však nedochází k automatickému zamítnutí žádosti pro absenci právního nároku. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na právní zásadu *in dubio mitius* a uzavírá, že nesplnění podmínek podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti, splňuje-li cizinec podmínky dle odst. 1 uvedeného ustanovení.

[9] Závěr, že ani ve správním, ani v soudním řízení nebyla dána povinnost zabývat se přiměřeností, je nesprávný. V řízení nebyl zohledněn nejlepší zájem dítěte, ani v souvislosti s Úmluvou o právech dítěte. Rozhodnutí se opírá pouze o výsek judikatury NSS, nikoliv o ustálený právní názor soudu. K tomu stěžovatel poukazuje na rozsudky NSS ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 83/2015 - 31, ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 157/2016 - 32, či ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, v nichž soud dovodil povinnost posuzovat přiměřenost plynoucí přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

[10] Stěžovatel dále namítá, že i v případě, že by se správní orgán měl zabývat dopady do rodinného a soukromého života cizince pouze k námitce, nedostal své povinnosti. Nezabýval se integrací stěžovatele v době podání žádosti, tedy v době dvou let pobytu, což představovalo třetinu jeho života. Nezabýval se věkem stěžovatele, situací v zemi původu, ani skutečností, že v ČR žije již 18 let babička stěžovatele. Z tohoto důvodu je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

[11] Závěrem kasační stížnosti odkazuje na Úmluvu o právech dítěte, dle které by primárním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí měl být nejlepší zájem dítěte. V projednávané věci měly správní orgány zhodnotit, jaké prostředí je pro stěžovatele jako nezletilé dítě příznivější a zda je v jeho zájmu opustit ČR a vycestovat na Ukrajinu.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své stanovisko ve věci vedené u NSS pod sp. zn. 9 Azs 272/2019, týkající se sestry stěžovatele. V tomto vyjádření, které je soudu známo z jeho úřední činnosti, uvedla, že rozsudek krajského soudu považuje za přezkoumatelný, a zdůraznila, že krajský soud stejně jako žalovaná poukázal k výkladu

§ 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců na zásadu legality, tedy nemožnost rozšiřovat zákonem předpokládané případy, kdy je možno vydat povolení k dlouhodobému pobytu.

[14] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] První z námitek, kterou se soud při posouzení kasační stížnosti zabýval, je námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí, že se jí soud musí zabývat i bez výslovného uplatnění takové námítky v kasační stížnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí je možný až za předpokladu, že jde o rozhodnutí srozumitelné a je z něj seznatelné, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku. Z ustálené judikatury kasačního soudu lze zmínit například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 As 73/2013 - 79. Po soudu je namíste požadovat, aby se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Takové vypořádání se se základními námitkami může v některých případech, s přihlédnutím k okolnostem projednávané věci, konzumovat i odpověď na přímo související námitky (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2018, č. j. 9 Azs 256/2018 - 45). Těmto kritériím napadené rozhodnutí krajského soudu vyhovuje.

[17] Námitka stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s tvrzením, že se právní úprava obsažená v § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vztahuje výhradně na situace, ze kterých plyne právní nárok na sloučení rodiny, není důvodná.

[18] Krajský soud se touto otázkou zabýval zejména v bodě 16 napadeného rozsudku, v němž srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vysvětlil, z jakých důvodů se přiklonil k závěrům správních orgánů. Uvedl, že z žádné z právních norem ani zásad nelze dovodit, že by v případě, kdy cizinci nevznikne právní nárok na udělení dlouhodobého pobytu, mu mohly správní orgány na základě svého uvážení tento pobytový titul udělit.

[19] Ze správního spisu zjistil NSS následující skutečnosti. Stěžovatel podal dne 3. 8. 2017 prostřednictvím své zákonné zástupkyně (matky) žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Z informací obsažených v žádosti vyplynulo, že je nezletilým synem cizinců, kteří společně se svým dalším nezletilým dítětem, sestrou

pokračování

stěžovatele, pobývají na území České republiky na základě dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu s platností od 27. 7. 2017 do 24. 10. 2017. Jinou osobu jako nositele pobytového oprávnění stěžovatel v žádosti neoznačil. Rodiče stěžovatele podali dne 10. 8. 2017 rovněž žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a díky tomu byli až do právní moci rozhodnutí o těchto žádostech oprávněni pobývat na území v souladu s § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

[20] Podle ministerstva nesplnil stěžovatel podmínku stanovenou v § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť ani jeden z jeho rodičů nedisponuje požadovaným pobytovým titulem, na území pobývají pouze na tzv. fikci pobytu. Rodinní příslušníci se nacházejí ve stejném postavení jako stěžovatel, nikdo z nich tak není osobou pobývajícím na území na základě pobytového titulu požadovaného v § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[21] V odvolání se žalovaná ztotožnila se závěry plynoucími z prvostupňového rozhodnutí. K námitce stěžovatele upozornila na to, že uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců neumožňuje v případě nesplnění podmínek posoudit žádost cizince podle jiných kritérií, ani na základě správního uvážení. Vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny všem členům rodiny, aniž by byl kdokoli z nich držitelem požadovaného pobytového oprávnění, by bylo v rozporu s účelem zákona.

[22] Z úřední činnosti je soudu dále známo, že kasační stížnost nezletilé sestry stěžovatele ve věci její žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 7. 4. 2020, č. j. 9 Azs 272/2020 – 47. Jak skutkový stav, tak námitky uplatněné v nyní projednávané kasační stížnosti jsou téměř totožné, soud proto při posouzení věci vycházel ze závěrů vyslovených v uvedeném rozhodnutí.

[23] Spornou je otázka vztahu § 42a odst. 1 a § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Podle naposledy uvedeného ustanovení se povolení k dlouhodobému pobytu žadateli udělí za předpokladu, že cizinec, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny, je držitelem povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a pobývá na území po dobu nejméně 15 měsíců.

[24] Z uvedeného znění zákona je zřejmé, že podmínkou pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu je dle odst. 6 uvedeného ustanovení existence platného povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu. Oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nelze stavět na roveň povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 a násl. Jedná se o dočasnou fikci pobytového oprávnění, která cizinci svědčí do doby, než je o jeho žádosti o povolení či prodloužení dlouhodobého pobytu rozhodnuto. Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře (srov. k tomu zejména rozsudek ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015 - 44, ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 Azs 268/2017 - 22, nebo ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019 - 19) jednoznačně vyloučil výklad, který by umožnil fikci pobytu stavět na roveň řádného, platného povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu. Účelem fikce pobytu je ochrana cizince před nutností opustit území České republiky před

tím, než je o jeho žádosti rozhodnuto. Jejím účelem není umožnit cizinci (a to ani zprostředkovaně) podávat další žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců a tím dosáhnout nekončící fikce oprávněného pobytu.

[25] S ohledem na uvedené lze při posouzení věci vycházet ze skutečnosti, že stěžovatel nesplňoval podmínky § 42a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť jeho rodiče nebyli v době podání žádosti držiteli povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ale toliko jim svědčila fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Tuto skutečnost stěžovatel ostatně ani v kasační stížnosti nerozporuje.

[26] Žádosti nemohlo být vyhověno ani přímo podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na základě uvážení správního orgánu, jak namítá.

[27] Správní orgány mají v určitých případech možnost v rámci své činnosti zohlednit konkrétní okolnosti věci a tyto úvahy následně vyjádřit v rozhodnutí. Použití správního uvážení lze připustit v těch případech, kdy toto oprávnění zákon přiznává, a současně pouze způsobem a v mezích jím stanovených. Výjimečně, zejména tehdy, má-li uplatnění správního uvážení vést ke zmírnění neúnosně tvrdých dopadů zákonné úpravy na fyzickou či právnickou osobu, a pokud by jeho neužití bylo v rozporu s principy, na nichž je založen právní řád, lze připustit výklad, že zmocnění ke „zmírňujícímu“ správnímu uvážení je v zákoně obsaženo implicitně, tedy že vyplývá z povahy a podstaty příslušné právní regulace. Tato úvaha je odrazem jednoho ze základních principů správního řízení zakotveného v § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a zároveň v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Obecně však platí, že v případech, kdy by správní orgán užil správního uvážení i pokud by k tomu nebyl ze zákona povolán, postupoval by nejen protizákonně, ale i protiústavně.

[28] Soud má za to, že § 42a zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu neposkytuje možnost správního uvážení v tom smyslu, že i za situace, kdy nejsou naplněny podmínky pro udělení pobytového oprávnění za účelem společného soužití rodiny ve smyslu odst. 6, může správní orgán rozhodnout tak, že žádosti o udělení pobytového oprávnění vyhoví. Citované ustanovení stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout za předpokladu splnění v zákoně taxativně vyjmenovaných podmínek určitým způsobem. Nedává mu prostor pro vlastní úvahu a možnost zohlednit jiné aspekty, na základě kterých by žadateli povolení mohlo být uděleno (srov. k tomu obdobně rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101). Současně nejde ani o výše předestřenou situaci, kdy by dopad právní úpravy do postavení stěžovatele byl nepřiměřeně tvrdý, v rozporu s principy, na kterých je založený právní řád. Stěžovatel sice nesplňuje podmínky pro přiznání jednoho z možných pobytových titulů, to však neznamená, že mu jsou zcela a navždy zapovězeny jiné možnosti, jak legálně pobývat na území České republiky, případně jak spolu se svými rodinnými příslušníky přizpůsobit rodinný a soukromý život těmto okolnostem.

pokračování

[29] Kasační soud pro shora uvedené souhlasí s krajským soudem, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem, pokud žádost zamítl z důvodu nesplnění zákonem stanovených podmínek a neprovedl správní úvahu ohledně jiných okolností, jak se stěžovatel domáhá.

[30] Posouzením otázky zásahu do rodinného a soukromého života cizince se NSS zabýval ve své judikatuře opakovaně, zejména ve vztahu k § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu). Z jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců je patrné, že zákonodárce provedl „obecný“ test proporcionality dopadů vybraných typů rozhodnutí do rodinného a soukromého života již zakotvením povinnosti zabývat se tímto aspektem při posuzování (zejména odebírání – k tomu viz stěžovatelem zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 157/2016 - 32) některých pobytových titulů (např. § 37 odst. 2, § 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a další). U ostatních rozhodnutí se zásadní dopad do rodinného a soukromého života cizince nepředpokládá.

[31] Z tohoto pravidla existují výjimky, v nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejvyšší správní soud shledal takové výjimečné okolnosti jen v případech, kdy šlo o rodinný život cizince. Pokud by v těchto kauzách nebyla řádně posouzena přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného života cizince, byli by rodiče odděleni od svých nezletilých dětí, což by zjevně odporovalo nejlepšímu zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

[32] Obecně platí, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve poté se správní orgán musí s touto námitkou vypořádat, jak správně v bodech 20 a 21 napadeného rozsudku upozornil krajský soud (srov. k tomu např. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, bod [15]). Článek 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn., že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemají povinnost nutně vypořádat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představivosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39).

[33] NSS ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že projednávaná věc mezi tyto výjimečné případy, v nichž jsou správní orgány povinny zevrubně posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého života cizince, nepatří.

[34] Stěžovatel ve správním řízení možný zásah do svého soukromého a rodinného života nenamítal, tuto argumentaci uplatnil poprvé až v žalobě a konkretizoval ji v kasační

stížnosti. Ze správního spisu je zjevné, že rodiče i sestra stěžovatele pobývali na území České republiky na základě víza za účelem strpění, což bylo správním orgánům z jejich činnosti známo. Správní orgány ve svých rozhodnutích zdůraznily, že v totožné procesní situaci jako stěžovatel se nacházejí i ostatní členové jeho rodiny, přičemž nelze odvozovat oprávněnost žádosti jednoho z členů rodiny od faktu, že dalším členem rodiny byla žádost rovněž podána. Jinou osobu jako nositele pobytového oprávnění (např. až v kasační stížnosti zmíněnou babičku) stěžovatel v žádosti neoznačil.

[35] Rodiče stěžovatele, jako jediné osoby označené v žádosti, nedisponovali v době rozhodnutí povolením k dlouhodobému či trvalému pobytu v České republice, na základě něhož by stěžovatel mohl spolu s nimi na území České republiky pobývat za účelem společného soužití rodiny, jak bylo již výše vysvětleno. Zamítnutím žádosti o povolení k pobytu za účelem společného soužití rodiny nedošlo k tomu, že by stěžovatel byl povinen opustit území České republiky a byl by tak nucen žít odděleně od svých rodičů. Správní orgány proto nepochybily, pokud při rozhodnutí o žádosti stěžovatele možný nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života bez dalšího podrobně nezkontrolovaly, neboť uvedené okolnosti nevedou k oddělení rodičů od jejich nezletilých dětí, a tedy ani k ohrožení nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[37] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalované, byť měla ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí je soud nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu